

GANDHI

door Dr. Ir. H. G. VAN BEUSEKOM

GANDHI VERTOEFTHANS IN ENGELAND, waar hij aan de Ronde Tafel de rechten van Indië op een zelfstandig volksbestaan zal bepleiten. Zijn eerste doel is de vrijheid van zijn eigen volk, maar in de bevrijding van het volk van Indië uit de macht van een opgedrongen overheersching ziet Gandhi een symbool van de bevrijding van de geheele wereld uit de macht van het geweld.

Het geweld kan niet worden bestreden door geweld; dat heeft Gandhi reeds in zijn jeugd geleerd. Zijn strijdmiddel is de geweldloosheid; hij wil het kwade overwinnen door grenzeloos geduld, oneindige liefde en zoo noodig ook persoonlijk lijden. De macht van het geweld is spoedig uitgeput, de macht van het lijden wordt slechts beperkt door het vermogen van den mensch om lijden te verdragen.

Gandhi heeft zijn volk lijden geleerd en hij is het zelf daarin voorgegaan. Hij heeft zich alles ontzegd, wat verder gaat dan de geringste lichamelijke nooddrift, omdat hij daarin ziet een overwinning van de ziel over het lichaam en een versterking van de zielekracht, die den mensch in staat moet stellen, het kwade in deze wereld te overwinnen.

In sociaal opzicht wil Gandhi zijn volk vrijmaken door terugkeer tot het verleden. Ieder volk, iedere dorpsgemeenschap en ieder gezin moet zich in de bevrediging van zijn behoeften beperken tot zijn naaste omgeving. Gandhi's ideaal is niet de wereldhuishouding, die de grondstoffen en producten van de geheele wereld samenbrengt, maar de eenvoudige dorpsgemeenschap, die in eigen kring alles voortbrengt, wat zij voor haar instandhouding noodig heeft. Ieder Indiër moet voor zijn kleeding zelf het garen spinnen en zoo mogelijk ook zelf de katoen planten. Het witte kled van khaddar, de zelfgeweven stof, is het teeken van nationale gezindheid. En de vlag van de nationale beweging bevat een spinnewiel, een tweevoudig teeken: uitsluiting van den invloed van het Westen en bevordering van het welzijn van het eigen volk. Gandhi zelf spint iederen dag de door hemzelf verplicht gestelde hoeveelheid garen. En het bedrag van duizend Pond, dat hij 2 October als hulde bij zijn 62en verjaardag te Londen ontving, heeft hij aanstonds bestemd voor den aankoop van spinnewielen voor de armsten van zijn volk.

Gandhi is een diep-godsdienstig mensch. Alles wat hij doet, wordt gedragen door zijn vurig verlangen, om God te dienen met zijn gansche hart. Maar God blijft verre van hem, omdat hij God wil dienen langs den weg van de wet. „Wij kunnen God vinden,” heeft hij eenmaal gezegd, „door Zijn geboden te volbrengen, maar wij mogen geen wonderen verwachten en het kan eeuwen duren.”

Hieruit blijkt, dat hij zichzelf wil verlossen door gehoorzaamheid en lijden en dat hij bij al zijn eerbied voor Jezus Christus, die leed aan het kruis, geen oog heeft voor het wonder der verlossing, dat God in Christus geschonken heeft.

Wanneer Gandhi's volgelingen zich in strijd met zijn beginselen hadden bezondigd aan daden van geweld, heeft hij menigmaal dagenlang gevast om voor dat kwaad te boeten. Zelf wil hij de plaats van een middelaar innemen om de zonden van zijn volk, dat hij zoo liefheeft, te verzoenen. Daardoor is er in zijn godsdienst slechts plaats voor Christus als een voorbeeld van de bereidheid tot het offer, maar niet als den eenigen Middelaar, die ook voor hem de verlossing heeft bewerkt.

Gandhi's levensbeginselen wijzen allen in de richting van

zelfreiniging en zelfverlossing. Wanneer hij zegt: „God kan nooit worden bereikt door hem, die niet rein van hart is,” dan denken wij aan het woord: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.” Maar als hij dan vervolgt: „Wie de volmaakte reinheid bereiken wil, moet zich geheel vrij maken van alle begeerten in gedachten, woorden en daden,” dan gevoelen wij, dat hier geen Christen aan het woord is, maar een Hindoe, die niet de verlossing van God aanvaardt, maar deze zelf bewerken wil. Inderdaad zullen wij God niet zien, wanneer wij niet rein zijn in gedachten, woorden en daden, maar die reinheid kunnen wij onszelf niet geven. God moet die uit genade schenken.

Gandhi is een Hindoe en wij mogen niet verwachten, dat hij ooit uit zichzelf er toe komen zal, zijn streven naar zelfverlossing op te geven en de verlossing als een wonder uit Gods hand te aanvaarden.

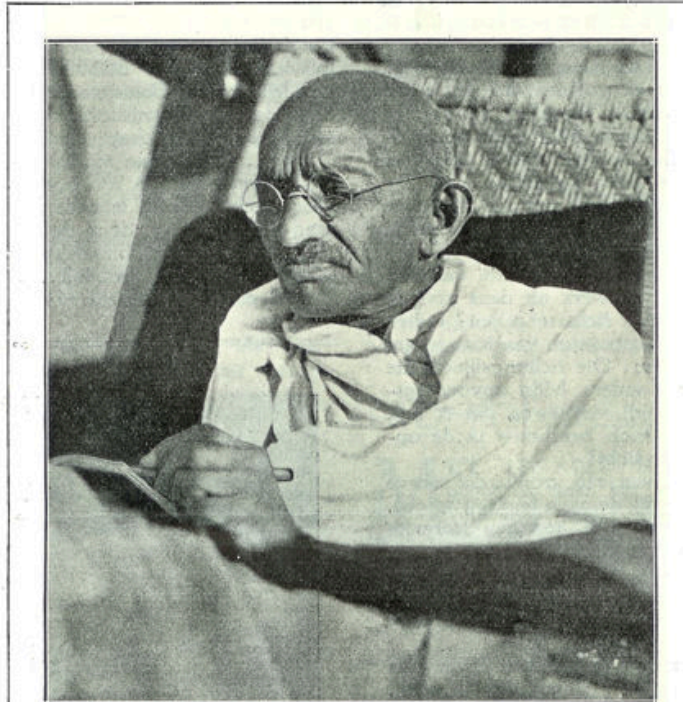
Wij mogen eerbied hebben voor Gandhi om zijn groote liefde voor zijn arme volk, en zijn trouwen arbeid om dat volk te brengen tot een zelfstandig

bestaan in den rij der volken. Eerbied ook, omdat hij als middel om zijn volk vrij te vechten niet grijpt naar het geweld, zooals zooveel andere volksleiders doen, maar dat hij gekozen heeft den weg van het lijden en het offer.

Daarin komt hij bijna tot het Christendom, maar niet geheel, omdat Christus voor hem niet meer is dan een voorbeeld.

Hij heeft zijn volk gewezen op het kruis van Christus, maar de betekenis daarvan heeft hij helaas niet verstaan. Toch zal die betekenis ook tot het volk van Indië doordringen, omdat Jezus Christus ten slotte overwint, niet door het werk van menschen, maar door Zijn eigen werk, Zijn kruis en Zijn opstanding.

In de geschiedenis van Britsch-Indië is Gandhi een wegwijzer naar een beter Koninkrijk, dat hij zelf niet heeft gezien en dat hij ook niet binnengaat, omdat het niet gewonnen kan worden door de grootste zelfopoffering en de hoogste liefde van menschen, maar door God uit genade gegeven wordt,

Mohandas Karamchand Gandhi houdt reeds gedurende twaalf jaren aan de gewoonte vast, om den ganschen Maandag te zwijgen. Slechts in buitengewone omstandigheden laat hij zich een woord ontvallen.

Gedurende de Ronde Tafel-conferentie spreekt hij des Maandags ook niet en onderhoudt het contact met de aanzittenden door het geschreven woord.